

Księga Daniela - Numer ósmy

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

W trzecim roku panowania Jojakima, króla Judy, przybył Nabuchodonozor, król Babilonu, do Jerozolimy i obległ ją. A Pan wydał w jego ręce Jojakima, króla Judy, wraz z częścią naczyń domu Bożego, którą wywiózł do ziemi Szinear, do domu swego boga; naczynia te złożył w skarbcu swego boga. Daniela 1:1–2.

Księgi Daniela i Objawienia są tą samą księgą, a te same wątki prorocze, które są przedstawione w Księdze Daniela, są podjęte w Księdze Objawienia. Objawienie Jezusa Chrystusa przedstawia ostateczne przesłanie prorocze, które zostaje odpieczętowane tuż przed końcem czasu próby.

Prawdy, które w przeszłości zostały właściwie zrozumiane na podstawie Księgi Objawienia, lecz zostały zapieczętowane przez obyczaj i tradycję, wciąż są prawdą, a dziś na nowo są odpieczętowywane przez Lwa z pokolenia Judy i te prawdy teraz ukazują swoje doskonałe wypełnienie.

Prawdy, które w przeszłości zostały właściwie zrozumiane na podstawie Księgi Daniela, lecz zostały zapieczętowane przez zwyczaj i tradycję, wciąż są prawdą, a dziś są na nowo rozpieczętowywane przez Lwa z pokolenia Judy i objawiają teraz swoje doskonałe wypełnienie.

Księga Daniela jest po prostu pierwszą z dwóch ksiąg przedstawiających Objawienie Jezusa Chrystusa.

Jehoiakim jest symbolem umocnienia pierwszego przesłania w ruchu reformy. Jest również symbolem przymierza, ponieważ zmiana imienia w sensie proroczym wyznacza początek relacji przymierza. Relacja przymierza, w którą Bóg wchodzi z ludem, który wcześniej nie był ludem Bożego przymierza, rozpoczyna się w momencie umocnienia pierwszego przesłania.

Wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, teraz zaś miłosierdzia dostąpiliście. 1 Piotra 2:10.

Symbol zmiany imienia, oznaczający relację przymierza, zostaje ustanowiony przez zmianę imienia Abrahama na Abrahama, Saraj na Sarę, Jakuba na Izraela oraz Szawła na Pawła. Istnieją inne świadectwa tego symbolu, lecz w pierwszym rozdziale Księgi Daniela imię Daniela zostaje zmienione na Beltaszassara, a imię Chananiasza na Szadraka, Miszaela na Mészaka i Azariasza na Abed-Nego.

Kiedy Pan zawiera przymierze z jakimś ludem, równocześnie pomija dawny lud przymierza. Jojakim reprezentuje lud przymierza, który zostaje pominięty, a Daniel, Hananiasz, Miszael i Azariasz reprezentują lud przymierza, który następnie zostaje wybrany. Gdy ludzie wchodzi w przymierze, są następnie poddawani próbie, czy będą przestrzegać jego warunków. Próba ta jest

wyrażona przez akt jedzenia.

Adam i Ewa nie zdali próby przez akt jedzenia, a kiedy Bóg po raz pierwszy zawarł przymierze z wybranym ludem, rozpoczął tę relację, wystawiając ich na próbę manną. Starożytny Izrael ostatecznie tej próby nie zdał, lecz czyniąc to, dał pierwszy punkt odniesienia i pierwsze świadectwo, że próba przymierza nie jest pojedynczym testem, lecz procesem prób. Przy dziesiątej próbie zostali skazani na śmierć na pustyni w ciągu następných czterdziestu lat. Następnie Bóg zawarł przymierze z Jozuem i Kalebem, dając w ten sposób świadectwo, że gdy Pan zawiera przymierze z wybranym ludem, równocześnie pomija poprzedni lud przymierza. U kresu starożytnego Izraela, co było zarazem początkiem Izraela duchowego, ostatni proces prób dla starożytnego Izraela był pierwszym procesem prób dla Izraela duchowego i został przedstawiony jako Chleb z Nieba. Został zapowiedziany przez manę w pierwszym procesie prób przymierza.

W tym procesie próby, który był zarówno pierwszym, jak i ostatnim, Jezus wskazał na próbę niebiańskiego Chleba, gdy powiedział, że ci, którzy są Jego ludem przymierza, muszą jeść Jego ciało i pić Jego krew. W wyniku tego wystąpienia stracił więcej uczniów niż kiedykolwiek indziej w czasie swojej służby. Ten spór w Jego służbie był punktem kulminacyjnym ilustracji procesu próby przymierza, a Siostra White obszernie komentuje to wydarzenie w książce *Desire of Ages*, gdzie tytuł rozdziału brzmi „Kryzys w Galilei”. Nazwa Galilea oznacza „zawias” albo „punkt zwrotny”, a w tym rozdziale przedstawia, dlaczego uczniowie odwrócili się od Niego. Odmówili zastosowania Jego świadectwa o wymogu jedzenia Jego ciała i picia Jego krwi zgodnie z właściwą metodologią prorocką. Wskazuje, że trzymali się zwyczajów i tradycji dotyczących koncepcji prorockich, które Szatan zaszczerpił w biblijnym rozumieniu starożytnego Izraela. Te nieporozumienia dały im, jak sądzili, pretekst, by rozumieć Jego słowa dosłownie, zamiast duchowo. Zwraca również uwagę, że ci, którzy „odwrócili się” od Jezusa (Galilea), wymienieni w szóstym rozdziale Ewangelii Jana (J 6:66), już nigdy więcej z Nim nie chodzili.

Zarówno w pierwszym, jak i w ostatnim procesie próby przymierza starożytnego Izraela stwierdzamy, że gdy Bóg wchodzi w relację przymierza z wybranym ludem, równocześnie pomija poprzedni lud przymierza. Stwierdzamy też, że On doświadcza tego ludu nie jednym testem, lecz poprzez proces prób. Widzimy również, że proces tej próby jest przedstawiony przez coś, co należy spożyć. Dostrzegamy ponadto, że pokarm symbolizuje Słowo Boże, a próba obejmuje wybór między dwoma rodzajami pokarmu do spożycia. Czy jemy z każdego drzewa, z którego Bóg powiedział, że możemy jeść, czy też jemy z drzewa, z którego Bóg zakazał nam jeść? Stwierdzamy również, że wybór tego, co jeść, obejmuje także próbę dotyczącą sposobu, w jaki spożywamy oferowany pokarm.

U kresu historii duchowego Izraela, w czasie ruchu millerowskiego, pierwsze poselstwo zostało wzmocnione 11 sierpnia 1840 roku. Tam Jojakim symbolizuje protestantów, którzy wówczas są wprowadzani do Babilonu, by stać się jego córkami. Zostali poddani próbie, gdy zstąpił anioł z dziesiątego rozdziału Apokalipsy, mając w swej ręce otwartą książeczkę. Podobnie jak Jojakim zbuntował się przeciwko żądaniom Nabuchodonozora i następnie został wzięty do niewoli, tak protestanci odmówili spożycia pokarmu z ręki anioła, opierając się na tradycjach i zwyczajach, które wynieśli z Ciemnych Wieków.

Do wiosny 1844 roku proces próby osiągnął „punkt zwrotny” dla Jojakima i protestantów i, podobnie jak w pierwszym okresie próby duchowego Izraela, „odwrócili się” i już nie szli za Jezusem. W tej historii Daniel, Chananiasz, Miszael i Azariasz reprezentują millerystów, którzy postanowili zjeść książeczkę, która była słodka w ich ustach, lecz stała się gorzka w ich żołądku.

Jeśli uwzględnimy Adama i Ewę, mamy cztery klasyczne świadectwa, że próba jest reprezentowana przez akt jedzenia. Mamy kilka proroczych świadectw, które wszystkie noszą znamiona pierwszego i ostatniego. Świadectwo próby z manną jest pierwszym świadectwem, a próba chleba z nieba jest zarówno pierwszą próbą dla duchowego Izraela, jak i ostatnim świadectwem dla starożytnego Izraela. Próba małej książeczki jest zarazem pierwszą i ostatnią. Jest zakończeniem wędrówki duchowego Izraela jako kościoła na pustyni i jest pierwszą próbą dla tych, którzy zostali wybrani, by stać się ostatecznym denominowanym ludem Bożym. Zwolennicy Millera byli początkiem denominowanego ludu Bożego, który miał być rozpoznany jako prawdziwy róg protestantyzmu. Istnieje kilka świadectw dotyczących procesu próby, który zaczyna się, gdy pierwsze poselstwo otrzymuje moc.

W tych procesach próby nadchodzi „punkt zwrotny”, w którym niemal wszyscy uczniowie odchodzą. Gdy Jozue i Kaleb złożyli świadectwo, cały Izrael odwrócił się i usiłował wrócić do Egiptu. W kościele w Galilei większość uczniów odeszła. Ponieważ Jezus jest Alfą i Omegą, „punkt zwrotny”, który jest przedstawiony na końcu procesu próby, jest również ukazany na początku tego procesu. Gdy manna została po raz pierwszy dana starożytnemu Izraelowi, byli tacy, którzy natychmiast odstąpili od poleceń. Po chrzcie Chrystusa odszedł na pustynię. Siostra White używa symbolu punktu zwrotnego w bardzo pouczający sposób.

"Są okresy, które stanowią punkty zwrotne w historii narodów i Kościoła. W opatrności Bożej, gdy nadchodzą te różne kryzysy, udzielane jest światło na dany czas. Jeśli zostanie przyjęte, następuje postęp duchowy; jeśli zostanie odrzucone, pojawia się duchowy upadek i zguba. Pan w swoim Słowie ukazał ofensywne dzieło ewangelii, tak jak było prowadzone w przeszłości i jak będzie prowadzone w przyszłości, aż do końcowego konfliktu, gdy szatańskie moce dokonają swego ostatecznego zdumiewającego posunięcia. Z tego Słowa rozumiemy, że już działają siły, które zapoczątkują ostatni wielki konflikt między dobrem a złem — między Szatanem, księciem ciemności a Chrystusem, Księciem życia. Lecz nadchodzące zwycięstwo ludzi, którzy kochają i boją się Boga, jest tak pewne, jak to, że Jego tron jest utwierdzony w niebiosach." Bible Echo, 26 sierpnia 1895.

Gdy manna została po raz pierwszy dana starożytnemu Izraelowi, światło dla tej historii zostało dane. Podczas chrztu Chrystusa światło dla tej historii zostało dane. 11 sierpnia 1840 roku światło dla tej historii zostało dane. Każdy z tych punktów zwrotnych wyznacza początek okresu próby, który ostatecznie kończy się kolejnym punktem zwrotnym, gdy dotychczasowy lud przymierza odwraca się i już nie kroczy z Chrystusem.

Ponieważ te różne procesy próby reprezentują zarówno próbę dla dawnego ludu przymierza, jak i dla nowego ludu przymierza, istnieją dwa zakończenia procesu próby. Zakończeniem procesu próby, a zatem ostatecznym punktem zwrotnym dla protestantów w historii millerowskiej, była wiosna 1844 roku. Zakończenie procesu próby (jesienią 1844 roku), czyli punkt zwrotny dla

samych millerystów, nastąpiło po punkcie zwrotnym dla dawnego ludu Bożego.

W historii Chrystusa proces próby jest rozpoznawalny po Jego dwukrotnym oczyszczeniu świątyni: raz na początku Jego posługi, a następnie ponownie pod jej koniec.

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, oczyścił Świątynię z jej świętokradczego zbezczeszczenia. Wśród ostatnich aktów Jego działalności było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów kierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu” (Objawienie 14:8). A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły jego plagi. Gdyż jego grzechy dosięgły aż do nieba, a Bóg wspomniął jego nieprawości” (Objawienie 18:4, 5). Wybrane poselstwa, księga 2, 118.

W pismach Ducha Proroctwa aspekt próby związany z dwoma oczyszczeniami świątyni dokonanymi przez Chrystusa jest zgodny z trzecim rozdziałem Księgi Malachiasza.

"Oczyszczając świątynię z kupujących i sprzedających tego świata, Jezus zapowiedział swoją misję oczyszczenia serca ze skalania grzechem — z ziemskich pragnień, samolubnych żądz, złych nawyków, które kalają duszę. Cytat: Malachiasz 3:1–3." Pragnienie wieków, 161.

Oczyszczenie ludu Bożego oznacza proces próby, który jest wielokrotnie łączony z różnymi liniami proroczymi. Każde odniesienie, od Adama i Ewy po historię millerystów, przedstawia oczyszczenie stu czterdziestu czterech tysięcy.

"W ostatnich dniach historii tej ziemi Boże przymierze z Jego ludem zachowującym przykazania ma zostać odnowione." Review and Herald, 26 lutego 1914 r.

Proces oczyszczania stu czterdziestu czterech tysięcy jest pierwszą wzmianką w Księdze Daniela, która jest pierwszą z dwóch ksiąg, razem przedstawiających Objawienie Jezusa Chrystusa, odpieczętowane tuż przed zamknięciem ludzkiego czasu próby. Proces oczyszczania stu czterdziestu czterech tysięcy jest także przedstawiony jako proces pieczętowania. Gdy 11 września 2001 roku rozpoczęło się pierwsze poselstwo dotyczące procesu oczyszczania i pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, był to punkt zwrotny dla Kościoła i dla świata. W osiemnastym rozdziale Księgi Objawienia wówczas przybył anioł, który rozświetla świat swoją chwałą. Jednak w osiemnastym rozdziale Objawienia anioł nie jest przedstawiony jako mający w ręku cokolwiek do jedzenia — lecz to tam jest. Mała książeczka jest tam. Łatwo ją rozpoznają ci, którzy zdecydują się „spożyć” metodologię, którą prorok Izajasz przedstawia jako „linia po linii”.

Stosując zasadę „linia po linii”, rozumiemy, że kiedy Chrystus zstąpił 11 września 2001 roku, miał również „małą księgę”, która była przedstawiana jako „manna”, „chleb z nieba” oraz „mała księga”. Ale 11 września 2001 roku dawny naród wybrany, reprezentowany przez Jehoiakima, postanowił trzymać się zwyczajów i tradycji adwentyzmu, a następnie rozpoczął swój marsz ku niewoli Babilonu, która zostanie dopełniona wraz z prawem niedzielnym.

Czy teraz rozchodzi się pogłoska, jakobym twierdziła, że Nowy Jork ma zostać zmieciony przez falę pływową? Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, patrząc, jak wyrastają tam wielkie budowle, piętro po piętrze: "Jakie straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, by straszliwie wstrząsnąć ziemią! Wówczas spełnią się słowa z Księgi Objawienia 18,1–3." Cały osiemnasty rozdział Księgi Objawienia jest ostrzeżeniem przed tym, co ma przyjść na ziemię. Nie mam jednak żadnego szczególnego światła co do tego, co ma przyjść na Nowy Jork; wiem tylko, że pewnego dnia wielkie budynki tam zostaną powalone za sprawą Bożej mocy, która wywraca i obala. Z otrzymanego światła wiem, że na świecie jest zniszczenie. Jedno słowo od Pana, jedno dotknięcie Jego potężnej mocy i te masywne budowle runą. Rozegrają się sceny, których grozy nie potrafimy sobie wyobrazić. Review and Herald, 5 lipca 1906.

Gdy "wielkie budynki" "Nowego Jorku" zostały "zwalone przez obracającą i przewracającą moc Boga" 11 września 2001 roku, światło anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy wypełniło całą ziemię, gdyż w dziejach bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy nadszedł punkt zwrotny.

Są okresy, które stanowią punkty zwrotne w historii narodów i Kościoła. W Opatrzności Bożej, gdy nadchodzą te różne kryzysy, dane jest światło na ten czas. Jeśli zostanie przyjęte, następuje postęp duchowy; jeśli zostanie odrzucone, następują duchowy upadek i ruina. Bible Echo, 26 sierpnia 1895 r.

Kiedy światło anioła z Objawienia 18 nadeszło 11 września 2001 roku, ci, którzy przyjęli to światło, postąpili duchowo, a ci, którzy je odrzucili, cofnęli się duchowo i rozpoczęli swoją buntowniczą wędrówkę ku ostatecznemu punktowi zwrotnemu — prawu niedzielnemu, gdzie na zawsze rozbijają o skały swoje wyznanie wiary jako posłańcy trzeciego anioła. Ci w Galilei, którzy odwrócili się i już więcej nie chodzili z Chrystusem (J 6:66), odwracali się od światła, które po raz pierwszy nadeszło przy Jego chrzcie, kiedy pierwsze poselstwo tej historii próby otrzymało moc. W pierwszym rozdziale Księgi Daniela ukazane są dwie klasy czcicieli w historii, gdy pierwsze poselstwo zostaje wzmocnione. Jozakim przedstawia tych, którzy doznają rozbicia wiary, a Daniel, Hananiasz, Miszael i Azariasz reprezentują wiernych.

W trzecim roku panowania Jozakima, króla Judy, przybył do Jerozolimy Nabuchodonozor, król Babilonu, i obległ ją. I Pan wydał w jego ręce Jozakima, króla Judy, wraz z częścią naczyń domu Bożego; które zabrał do kraju Szinear, do domu swego boga, a naczynia wniósł do skarbcza swego boga. I król polecił Aszpenazowi, przełożonemu swoich eunuchów, aby przyprowadził niektórych spośród synów Izraela, z królewskiego rodu i z książąt: młodzieńców bez skazy, o pięknym wyglądzie, biegłych we wszelkiej mądrości, obeznanych w wiedzy, rozumiejących naukę, i takich, którzy mieli zdolność, by stawać w pałacu królewskim, i których można było nauczyć nauk i języka Chaldejczyków. I król wyznaczył im dzienny przydział potraw królewskich i wina, które on pił, aby tak ich wychowywać przez trzy lata, po upływie których mieli stawać przed królem. A wśród nich byli z synów Judy: Daniel, Chananja, Miszael i Azariasz. Tym przełożony eunuchów nadał imiona: Danielowi nadał imię Belteszassar, Chanani — Szadrak, Miszaelowi — Mészach, a Azariaszowi — Abed-Nego. Lecz Daniel postanowił w swoim sercu, że nie splami się przydziałem potraw królewskich ani winem, które on pił; dlatego poprosił przełożonego eunuchów, aby nie musiał się kalać.

Daniela 1:1-8.

Daniel, Hananiah, Mishael i Azariah byli potomkami Judy. Zostali uczynieni eunuchami, reprezentując tym samym ostatnie pokolenie adwentyzmu. Nabuchodonozor, podobnie jak wielu starożytnych królów, kazał wykastrować czterech judzkich młodzieńców, aby usunąć wszelkie obawy, jakie mógł mieć, gdy służyli jako niewolnicy i mieli do czynienia z żonami i nałożnicami króla.

Symbolicznie przedstawia to ostatnie pokolenie adwentyzmu, gdyż po tych czterech ród Judy miał się zakończyć. Liczba cztery jest symbolem wymiaru ogólnoswiatowego i w ten sposób oznacza ostatnie pokolenie Adwentystów Dnia Siódmego na całym świecie, którzy uznają 11 września 2001 r. za wypełnienie proroczego Słowa Bożego.

Owi Adwentyści Dnia Siódmego są przedmiotem proroczego Słowa Bożego, gdyż to oni zostali powołani, aby należeć do stu czterdziestu czterech tysięcy. Jednak ich prorocze dziedzictwo zaczęło się od buntu ich ojców, w 1863 roku. Ten początkowy bunt jest niemal niemożliwy do rozpoznania, ponieważ został przykryty tradycjami i zwyczajami czterech pokoleń narastającego buntu. Choć trudno go rozpoznać, trzeba go dostrzec i uznać, tak jak ostatecznie uczynił to Daniel w dziewiątym rozdziale Księgi Daniela. Uczynił to, rozpoznając prawdę zawartą w proroczym Słowie Bożym.

Bunt, od którego bezpośrednio wywodzili się Daniel i trzech młodzieńcy, polegał na odmowie ich ojca pozostania odseparowanym od otaczających ich pogańskich wpływów. W 1863 roku adwentyzm laodycejski powrócił do biblijnej metodologii odstępczego protestantyzmu i katolicyzmu, aby podtrzymać swoje odrzucenie określenia Millera „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. Tamten bunt dla Daniela i trzech młodzieńców był reprezentowany przez króla Ezechiasza.

Król Ezechiasz błagał Pana, aby nie umrzeć, a jego modlitwa została wysłuchana, gdy Pan dał mu jeszcze 15 lat. W ten sposób spłodził Manassesa, jednego z najbardziej niegodziwych królów Judy, ale też króla, który wyznacza początek postępującego, siedmioetapowego podboju i zniewolenia Judy. W 1856 roku Prawdziwy Świadek przyszedł zapukać do drzwi laodycejskiego adwentyzmu, lecz oni wybrali żyć, a nie umrzeć dla siebie. Do roku 1863 odbudowali "Jerycho" i rozpoczęli narastający bunt, który ostatecznie uniemożliwił im rozpoznanie 11 września 2001 roku jako początku ich trzyetapowej drogi ku niewoli duchowego Babilonu, która kończy się ustawą niedzielną.

Dla króla Ezechiasza rok 1863 nadszedł, gdy jego modlitwa o życie została wysłuchana. Pan dał znak, że jego modlitwa została przyjęta. Bóg potwierdził tę modlitwę, poruszając słońce, a Babilończycy ujrzeli działanie Boga na niebie, choć nie wiedzieli, co to znaczy. Babilończycy przybyli więc do Jerozolimy, aby dowiedzieć się o Bogu, który miał moc panować nad słońcem. Zamiast oddać chwałę Bogu nieba, król Ezechiasz, zamiast umrzeć dla siebie, wybrał, by wysławiać swoją świątynię i swoje miasto, a nie Boga, który wybrał, by umieścić Swoje imię w tej świątyni i w tym mieście.

W wyniku tego buntu ogłoszono proroctwo, że dzieci z jego rodu staną się niewolnikami i eunuchami w Babilonie. Tymi dziećmi byli Daniel, Chananja, Miszael i Azariasz, którzy reprezentują duchowe ostatnie pokolenie tych Adwentystów Dnia Siódmego, uznających 11 września 2001 roku za punkt zwrotny w historii narodów świata i Kościoła, gdy zostaje dane światło, które ma wypróbować i opieczętować sto czterdzieści cztery tysiące.

W owym czasie Ezechiasz był chory śmiertelnie. Przyszedł do niego prorok Izajasz, syn Amosa, i rzekł do niego: Tak mówi Pan: Ureguluj sprawy swojego domu, bo umrzesz i nie będziesz żył. Wtedy odwrócił twarz do ściany i modlił się do Pana, mówiąc: Błagam Cię, Panie, wspomnij teraz, jak chodziłem przed Tobą w prawdzie i z doskonałym sercem, i czyniłem to, co dobre w Twoich oczach. I Ezechiasz gorzko zapłakał. A zanim Izajasz wyszedł na środkowy dziedziniec, doszło go słowo Pana: Zawróć i powiedz Ezechiaszowi, władcy mojego ludu: Tak mówi Pan, Bóg Dawida, twojego ojca: Wysłuchałem twojej modlitwy, widziałem twoje łzy; oto uzdrowię cię: trzeciego dnia pójdziesz do domu Pana. Dodam do twoich dni piętnaście lat; i wyrwę ciebie oraz to miasto z ręki króla Asyrii; i osłonię to miasto ze względu na siebie i ze względu na mojego sługę Dawida. Izajasz powiedział też: Weźcie placek z fig. Wzięli więc go i położyli na wrzodzie, i wyzdrowiał. A Ezechiasz rzekł do Izajasza: Jaki będzie znak, że Pan mnie uzdrowi i że trzeciego dnia pójdę do domu Pana? Izajasz odrzekł: Taki będziesz miał znak od Pana, że Pan uczyni to, co zapowiedział: czy cień ma posunąć się naprzód o dziesięć stopni, czy cofnąć się o dziesięć stopni? Ezechiasz odpowiedział: Łatwo, aby cień posunął się w dół o dziesięć stopni; niech raczej cień cofnie się o dziesięć stopni. I prorok Izajasz zawołał do Pana, a On sprawił, że cień cofnął się o dziesięć stopni, po których już zszedł, na stopniach Achaza. W tym czasie Merodak-Baladan, syn Baladana, król Babilonu, wysłał do Ezechiasza listy i dar, bo słyszał, że Ezechiasz był chory. Ezechiasz przyjął ich i pokazał im cały dom swoich kosztowności: srebro i złoto, wonności i kosztowny olejek, całą swoją zbrojownię i wszystko, co znaleziono w jego skarbcach; nie było rzeczy ani w jego domu, ani w całym jego panowaniu, której by im Ezechiasz nie pokazał. Wtedy przyszedł prorok Izajasz do króla Ezechiasza i zapytał go: Cóż mówili ci ludzie i skąd do ciebie przyszli? Ezechiasz odpowiedział: Przyszli z dalekiego kraju, z Babilonu. I zapytał: Co widzieli w twoim domu? Ezechiasz odrzekł: Widzieli wszystko, co jest w moim domu; nie ma niczego w moich skarbach, czego bym im nie pokazał. Wtedy Izajasz rzekł do Ezechiasza: Słuchaj słowa Pana. Oto nadchodzą dni, gdy wszystko, co jest w twoim domu, i co twoi ojcowie nagromadzili aż do dnia dzisiejszego, zostanie zabrane do Babilonu; nic nie pozostanie — mówi Pan. A spośród twoich synów, którzy wyjdą od ciebie, których zrodzisz, zabiorą; i będą eunuchami w pałacu króla Babilonu. Wtedy Ezechiasz rzekł do Izajasza: Dobre jest słowo Pana, które wypowiedziałeś. I dodał: Czyż nie jest to dobre, jeśli za moich dni będzie pokój i prawda? A pozostałe dzieje Ezechiasza, cała jego dzielność i jak uczynił sadzawkę oraz kanał i sprowadził wodę do miasta, czyż nie są zapisane w Księdze Kronik Królów Judy? I Ezechiasz spoczął ze swymi ojcami, a w jego miejsce królował jego syn Manassesz. 2 Księga Królewska 20:1-21.

Następny werset brzmi:

Manasses miał dwanaście lat, gdy zaczął panować, a w Jerozolimie panował pięćdziesiąt pięć lat. A matka jego miała na imię Hefziba. 2 Księga Królewska 21:1.

Jaki byłby skutek, gdyby król Ezechiasz przyjął wolę Pana, po prostu uporządkował swoje sprawy i umarł? Otrzymał piętnaście dodatkowych lat, a trzy lata później urodził się niegodziwy Manasses. Co by się stało w 1856 roku, gdyby adwentyzm zaakceptował przejście z Filadelfii do Laodycei, uporządkował swoje sprawy i pozostawił nienaruszone podstawowe prawdy Williama Millera? Sądzę, że nigdy nie poznamy odpowiedzi na to pytanie, ale wiemy, że „Daniel postanowił w swoim sercu, że nie będzie się kalał potrawami króla ani winem, które pił”.

W następnym artykule będziemy kontynuować pierwszy rozdział Księgi Daniela.